

Sygn. akt I CSK 3953/22

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa B. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
przeciwko T. spółce akcyjnej w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 listopada 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie

z dnia 21 stycznia 2022 r., sygn. akt I AGa 104/21,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) zasądza od T. spółki akcyjnej w W. na rzecz B. spółki z
ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 5400 (pięć tysięcy
czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 21 stycznia 2022 r. Sąd Apelacyjny w Lublinie oddalił apelację pozwanej T. spółki akcyjnej z siedzibą w W. od wyroku Okręgowego w Lublinie z 31 maja 2021 r. w sprawie z powództwa B. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. o zapłatę.

Pozwana wniosła skargę kasacyjną, w której żądała uchylenia wyroku w zaskarżonej części oraz jego zmianę poprzez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie żądała uchylenia wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd drugiej instancji. Jako uzasadnienie wniosku

o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwana wskazała, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne; 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie.

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony – co należy podkreślić – wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., nie obejmuje zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy

i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia występowania w sprawie (zob. *inter alia* postanowienia Sądu Najwyższego z: 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07; 10 maja 2019 r., I CSK 627/18).

Zagadnienia prawne przedstawione w skardze kasacyjnej nie spełniają powyższego kryterium, nie wskazują bowiem, że są istotne z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, zaś ich wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. W szczególności, pomijają okoliczności sprawy ustalone przez sądy obu instancji oraz przyczyny dla których sądy uznały, że powód wzruszył skutecznie domniemanie dobrej wiary pozwanego.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej zasadza się na okolicznościach rozpoznawanej sprawy sprowadzając się zasadniczo do prezentacji własnego stanowiska (z niejednokrotnie nieczytelną argumentacją), nie odwołuje się do dorobku judykatury oraz doktryny, która mogłaby stanowić o konieczności rozpoznania wskazanych przez stronę skarżącą zagadnień. Co więcej, z uwagi na bogate orzecznictwo i piśmiennictwo dotyczące oceny przesłanki dobrej wiary zarówno na gruncie Kodeksu cywilnego, jak i przepisów prawa wieczystoksięgowego, konieczność wykazania przez stronę skarżącą istotności polegającej na nieprzystawalności (nieadekwatności) ogólnych ustaleń w tym zakresie do wykładni regulacji prawnych będących podstawą orzeczenia Sądu drugiej instancji w niniejszej sprawie, jest wręcz oczywista, a zaniechanie takiej argumentacji przez stronę skarżącą świadczy o oczywistym niespełnieniu przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 i art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. w zw. z § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jedn. tekst: Dz. U. z 2018 r., poz. 265).

at